

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
№ 11-04-7 / 3.07.1998г.

48
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Б. № 24 / К. 9 / 14 / 98
Дата 06.07.98

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

по

Конституционно дело N 14/98г.

С Определение от 11 юни 1998г. на Конституционния съд, Министерство на външните работи е конституирано като заинтересована страна по Конституционно дело N 14 /98г.

На основание чл.18, ал.2 от Закона за Конституционния съд и Определение от 11 юни 1998г. на Конституционния съд , Министерство на външните работи изразява следното становище:

1. По член 100,ал.1 от Конституцията на Република България :

Конституцията е върховният закон на Република България и нейните разпоредби по правило са общи и абстрактни , но когато при създаване на дадена разпоредба законодателят има идея да въведе ограничения за упражняване на определени права , той предвижда изрично тези ограничения.

В разпоредбата на чл.100 , ал. 1 от Конституцията е постановено ,че Президентът е върховен главнокомандващ на Въоръжените сили на Република България. Ако законодателят е искал да ограничи тези му правомощия само за военно или само за мирно време , той изрично би изразил волята си в тази насока. От общата формулировка на разпоредбата обаче би могъл да се направи изводът , че волята на законодателя е била Президентът да бъде върховен главнокомандващ

на Въоръжените сили на Република България както във военно , така и в мирно време .

Предвид изложеното, Министерство на външните работи изразява становище, че член 100 , ал.1 от Конституцията на Република България следва да се тълкува в смисъл, че Президентът е върховен главнокомандващ на Въоръжените сили на Република България в мирно и във военно време.

2. По член 100 , ал.3 от Конституцията на Република България :

Първият тълкувателен въпрос е дали по силата на този текст Президентът задължително трябва да разполага с всякаква информация, изходяща от държавни органи и институции , свързана с националната сигурност.

Становището на Министерство на външните работи е , че държавните органи и институции би следвало да предоставят на Президента тази информация , която му е необходима , за да осъществява нормално функциите , които Конституцията и законите му възлагат във връзка с националната сигурност на страната.

По втория тълкувателен въпрос , а именно - въз основа на предоставената му информация и решението на Консултативния съвет за национална сигурност дали Президентът може да дава становища и препоръки към изпълнителната, законодателната и правозащитната власти по повод непосредствено застрашаване на националната сигурност , становището на Министерство на външните работи е следното:

Няма пречки Президентът да изразява становища и да дава препоръки на законодателната, изпълнителната и съдебната власти при непосредствено застрашаване на националната сигурност, но те не могат да имат задължителен характер , освен ако в закон не е предвидено друго. Трябва да се има предвид и разпоредбата на чл. 4 на Закона за Консултативен съвет за национална сигурност , в която е предвидено , че Консултативният съвет за национална сигурност изготвя становища и предложения. Самият характер на актовете , които приема този орган, показва , че те не могат да имат задължителна сила за законодателната , изпълнителната и съдебната власти.

